

Podobenství o rozsévači a rozdílné půdě

Lidé se k Ježíšovi scházeli ve velkých zástupech a přicházeli z mnoha měst. Mluvil k nim v podobenství: „Vyšel rozsévač rozsívat semeno. Když rozsíval, padlo některé zrno podél cesty, bylo pošlapáno a ptáci je sezobali. Jiné padlo na skálu, vzešlo a uschlo, protože nemělo vláhu. Jiné padlo doprostřed trní; trní rostlo s ním a udusilo je. A jiné padlo do země dobré, vzrostlo a přineslo stonásobný užitek.“ To řekl a zvolal: „Kdo má uši k slyšení, slyš.“ Lukáš 8,4-8

Ke zvěstování Božího slova nám dnes poslouží známý a mnohokrát vykládaný oddíl. Hlavní postavou je rozsévač, který vychází ze svého domu na pole. Byl jím Ježíš a že v něm přišlo Boží království. Později rozsévačem mohl být apoštol a dnes nějaký jiný kazatel evangelia a nebo sbor nějaké církve - kupříkladu bratrské nebo Teen Challenge. Protože ti, kteří jsou povoláni ke zvěstovatelské službě zvěstují slovo, které nesmí být jejich slovem, ale musí zůstat slovem jejich Pána.

Písmo nám podává zprávu, že se „k Ježíšovi scházeli lidé ve velkých zástupech a přicházeli z mnoha měst.“ Je to pochopitelné. Ježíš strhoval lidi radostnou zvěstí o příchodu Božího království. Je ale velice pravděpodobné, že si někteří lidé tuto zvěst vykládali po svém. Měli své různé představy o tom, co Boží království znamená, co jim přinese, jaké bude a jaké bude jejich místo v něm. V náboženství hraje svou roli bujná lidská představivost. Ježíš proto chce ukázat, co je skutečně království Boží a nechce zastírat, že to s ním je jinak, než si možná mnozí představují. Proto vypravuje podobenství.

Máme-li porozumět Ježíšovu příběhu, měli bychom vědět, že v Palestině se někde **nejdříve selo** a teprve **potom zrno zaorávalo**. Proto nás nemůže překvapit, že některé zrno hodil rozsévač podél tvrdé, vyšlapané cesty a ptáci je sezobali, jiné padlo na tenkou vrstvu půdy, pod kterou byla skála, vzešlo a uschlo, protože nemělo vláhu a jiné dopadlo mezi trní, kam se při zaorávání orač nedostal, a trní je udusilo. Rozsévač totiž nevěděl přesně na metr, kde druhý den bude zaorávat.

Důležitá je podobnost podobenství. Podobnost s kázáním evangelia. Ježíš nijak nezastírá, že se zvěstí o království Božím to nebude snadné a že budou velké ztráty. Vždyť je tu vyličen **trojí nezdar**. Tři čtvrtiny práce těch, kteří Ježíše následují a zvěstují Boží slovo, přichází nazmar.

① My to přece dobře známe. Jsou **lidé, kteří jsou podobní té tvrdé a udusané cestě**. Nic nepřijímají, na nic nereagují, slovo Boží nevnímají a zůstávají k němu hluchí. Můžete se snažit vysvětlit jim to, můžete přinášet jeden argument za druhým a rozbíjet falešné předsudky. Můžete hovořit o svých vlastních zkušenostech, o potřebě zůslechtovat duši a nic, naprosto nic z toho nepřijímají. Jejich rozum to nevnímá, tvrdé srdce nepřijímá, jako by ty otázky po smyslu života, což úzce souvisí s Ježíšovým evangeliem, ani neexistovaly. Ježíš říká: „*přichází ďábel a bere slovo z jejich srdcí, aby neuvěřili a nebyli zachráněni*“. Tohle nesmíme přehlédnout, jinak bychom se snadno stali moralisty. Není to jen chyba toho, který odmítá. Je to také satan, pomlouvač a zpochybňovatel, který bere slovo evangelia z jejich srdcí. Přichází v rozličných, na pohled přitažlivých podobách.

② Podobně je to s těmi, u nichž je **zrno zaseto na skalnatou půdu**. Napřed slovo slyší a třeba ho s radostí a se zájmem zprvu přijímají, slovo vzejde, ale uschne, protože nemá dostatek vláhy. Tady bychom se však měli zamyslet nad sebou, zda na nedostatku potřebné vláhy nemáme podíl, když jako svědkové o Kristu **zapomeneme zalévat**. To zalévání znamená, že jsme připraveni být druhým nablízku, když jsou vystaveni času pokušení. Abychom je posílili a oni pokušení odolali a neodpadli a nezahynuli. Vždycky se budeme potýkat s tím, co je snazší a lákavější než je úzká stezka následování Ježíše Krista. Záleží proto na tom, aby sbor takové lidi podržel. Jakkoli si církev zaslouží kritiku, není dobré její úlohu zpochybňovat. Je-li znakem církve podle reformačních vyznání na prvním místě zvěstování slova, potom k tomu patří také péče o dobré vzdělávání ve znalosti slova. V téhle souvislosti byl vysloven moudrý názor, že je lepší mít třeba pochybnosti, klást nepřijemné otázky než vzplát a za chvíli zhasnout.

③ I to, že někteří jsou **podobní trní**, kam slovo zapadne, ale **trní je nakonec zadusí**, dobře známe. Možná, že je to záležitost dnes zvláště aktuální. Vábivost co největšího zisku, chtivost získat co nejvíce věcí, a s tím spojená ústannost, nemusí být jen chtivostí věcí materiálních. Jsou přece pokušení stát se prvním, nejlepším, nejkrásnějším a stanout na výsluní obdivu. Evangelium nehlasá askezi, pouze chrání člověka před démonskou posedlostí maximálního vyžití se, jako jediného smyslu života.

Třikrát byl vyličen nezdar, ale nakonec dochází ke zlomu, který až překvapí. Je to dobrá půda, v níž zaseté zrno vzroste a přináší **stonásobný výnos**. Přesahuje všechny dosavadní zkušenosti a očekávání. Je to slovo určené těm, kteří jsou sklíčení dosavadním nezdarem. Je to slovo o Božím zázraku, o zázraku království Božího. A my ho potřebujeme slyšet, protože jsme sklíčení mnohými nezdary, jsme deprimováni neúspěchy. Ano, tak to je s námi kazateli, tak to je s církví a tak je to s Teen Challenge i s vámi, kteří třeba rovněž nemáte úspěch. A zvláště to bolí, když jde o vaše nejbližší. Ale tady je nám zvěstováno, že moc Božího slova je taková, že ta jedna čtvrtina přinese užitek stonásobný.

A tak tedy smíme dnes slyšet, že evangelium nemá ve světě stoprocentní úspěch. To zarmoutí. Vždycky budou ti, v jejichž srdci Boží slovo nezakoření. Vždycky ale budou také ti, kteří slovo přijmou a ono přinese mnohonásobný užitek. To potěší. A proto máme ... a smíme být svědky víry. Amen -juor+pm-